ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Одлучно прасе

Уредништво и администрација: Београд, Добрачина 30/II

Примерак 5.— динара

Претплату прима »Пресаа з. продају новина и часописа Београд, Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 48.— дин., полугодишње 96.— дин. годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 5 АВГУСТА 1944

БРОЈ 141 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

СЛИКА БЕЗ РЕЧИ...

...или, како српски народ посматра замешатељство Лондона и Москве...

УНИВЕРЗИТЕТ БИБЛИОТЕКА БЕОГРАД

РЕГРУТАЦИЈА У САД

Лекар: — Шта вам фали?
Регрут: — Један ујак у каквомминистарству.

Опоздели трећег

МИКОЛАЈЧИК ПОСТАВЉА УСЛОВЕ

Лондон, 5 августа (Посебна вест »Бодљикавог прасета«).

Како агенција »Ројтер« саопштава, стигао је овамо први извештај хонорарно плаћеног трговачког путника Миколајчика заједно са хитном молбом да му влада Његовог британског величанства издејствује у Москви дозволу да може да пробије један прозор у Кремљ, пошто на врата никако не може да уђе. У исто време затражио је Миколајчик да се повећају премије које се плаћају за његово осигурање па следствено томе и само осигурање.

ПЈЕР КРИЖАНИЋ СТИГАО НА ОСЛОБОЂЕНУ ТЕРИТОРИЈУ

Ослобођена територија, августа

На ослобођену територију, на којој је учвршћена власт Народно-ослободилачке војске стигао је и познати карикатуриста, сарадник »Политике« Пјер Крижанић.

»Све своје снаге посветићу борби, ради дефинитивне победе оних идеала за које се тако јуначки боре најнапреднији синови нашега народа. До сада сам пио четири шприцера дневно, а од сада ћу свом снагом пити десет.

Изјава Пјера Крижанића примљена је са задовољством у Главном стану Маршала Јосипа Броза.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

СВЕЧАНА ЗАКЛЕТВА ЈУГОСЛОВЕНСКИХ ОДРЕДА У МОСКВИ

Лондон, 5 августа (Радио)

Радио Лондон јавља:

У Москви је свечано заклета прва југословенска бригада. Совјетски лист »Краснаја Звезда« говори о том чину и износи неке податке. Бригада се састоји од Срба, Хрвата, Словенаца, Црногораца, Македонаца и Муслимана. Обред заклетве извршили су православни и католички свештеник, као и муслимански имам.

О значењу заклетве говорио је командант Прве југословенске бригаде, пуковник Терзић, војни аташе Маршала Јосипа Броза:

— Јунаци, ви сте сада постали војници наше Отаџбине, Краљевине Југославије. Као војници ви морате да знате своје дужности, а то је не само да се борите против спољњег непријатеља и да чувате државне границе, већ и да обезбеђујете законски поредак у земљи и да се борите против свих оних који желе насилним путем да измене владавински систем у земљи. У првом реду против оних који су стављени под удар § 1. Закона о заштити државе. Живели драги моји јунаци!«

Касарнским кругом одјекнуло је из стотине грла, као из једног, спонтано: »Живео!«, а тада је војницима приређена закуска.

Коча Поповић демантује

Ослобођена територија, 5 августа.

Генерал Коча Поповић демантује вест у којој се јавља да је послао маршалу Брозу телеграм у ком тражи своје скидање са положаја команданта НОВа и ПОЈ у Србији.

— Није тачно да сам ја такав телеграм послао. Једино сам тражио да ме пошаљу место пуковника Терзића у Москву. То сам учинио само због пуковника Терзића, јер његова Прва југословенска бригада једва чека да ступи на тло Југославије, а моји борци једва чекају да кидну из Србије у Москву. То је све и то је сва истина о том мом »телеграмском случају.«

ЗНАЧАЈНА ПРЕВИРАЊА МЕЂУ ПОЛИТИЧАРИМА

Сарадник »Бодљикавог прасета« сазнао је да у редовима бивших министара, народних посланика и уопште политичара постоји снажно превирање и да је дошло до нових груписања. Он је одмах кренуо до једног бившег министра да га у том погледу интервјуише. Бивши министар је изјавио:

— Стварно је дошло до извесних нових груписања и стварања нових центара. Тако група, коју ја предводим уопште више не иде у Ритопек, јер тамо нема хладних шприцера, него се више приближила центру града. Уосталом, ми би ово већ и раније били извршили, али је тај покрет постао тек у летње топле дане актуелан.. Јер, знате, и центар има својих слабих страна. Нема ту ни чевапчића, ни ћулбастије. Можете дакле да јавите, да смо се преоријентисали за центрумашку политику.

— Добро, господине министре. Ово је што се тиче шприцера и чевапчића — рекао је сарадник »Бодљикавог прасета« — али можда би могли да ми кажете нешто и у погледу јавних послова.

— Па шта ја вама говорим, човече! Та рекао сам вам да је — колико је мени познато — јавност незадовољна што нема ни довољно леда ни довољно соде да би се пиће одржало хладно. А знате колико је укуснија добро расхлађена љута или хладан шприцер од оних млаких течности. А захваљујући мом неуморном раду и настојању добивају три гостионице и довољно леда и довољно соде. Моја партија, господине, стално расте и добива нове присташе — завршио је бивши министар гордо.

После тога посетио је сарадник »Бодљикавог прасета« једног раније врло уваженог народног посланика и интервјуисао и њега. Он је био врло нерасположен и само је мануо руком:

— Ја ћу уопште да се повучем сасвим у приватан живот и да прекинем сваку делатност. Верујте ми, не исплати се. Колико сам се ја мучио за овај народ раније па стекао свега три палате. А сада! Сада је још горе. Ето, ту неки дан сео ја са Пером, Жиком и Лазом за партију »ајнца« и, морам да признам, у почетку све је било добро. А онда одједном ја на десетку и даму вучем кеца. На деветку добивам седмицу па одмах после тога осмицу. Е сад, реците по души, зар није онда чудо, да ми се све згадило и да сам се решио да се манем свега!

Сарадник »Бодљикавог прасета« оставио је овог народног оца и паћеника и кренуо до трећега, али је стигао доцкан. Могао је само још да му види леђа, али и та није могао да види пошто су именована леђа била покривена великим ранцем из кога је вирила дршка неког тигања и грлић флаше. Сам народни отац грабио је тако дугачким корацима, да га ни виле неби стигле.

НАЈНОВИЈА АНГЛО-АМЕРИЧКА ОКЛОПНА КОЛА У НОРМАНДИЈИ

— Јеси ли већ чуо за најновији тип џиновских оклопних борних кола која су Англо-Американци убацили у борбе у Нормандији! Са посадом од 83 човека!

— Та није могуће!

— Јесте. Један управља колима, а двојица рукују са оружјем.

— А оних преосталих 80!

— Е, они гурају кола да би кренула напред.

МЕЂУ УРОЂЕНИЦИМА

— Нисам ли ти увек говорио да ми фризери свагде добро пролазимо!..

МЕЂУ ТУРИСТИМА

— Како вам се допада у Алпима?

— Сјајно је било. Само од великих брда ништа нисам видела.

Нове књиге

Изишле су следеће нове књиге:

Јосип Броз: „Успомене из уза", цена 120 куна, стр. 856.

Коча Поповић: „Москва ми је идеал", цена 12 рубаља, стр 4.

Секула Дрљевић: „Мемоари из моје министарске каријере", цена 3 перпера, стр. 28.

Владимир Назор: Песме о хрватским краљевима (Прва књига: Јосип I.) дели се бесплатно, стр. 13.

Др Светозар Ритиг: „Кад сам био каноник, лепше ми је било", роман о једном канонику, цена 121 куна, стр. 17.

— Да ли је тачно да је твоја жена побегла са Ђорђем! Он је био твој најбољи пријатељ...

— Он је још увек мој најбољи пријатељ!

Мали огласи

ТРАЖИ СЕ комфоран стан за Главни стан Јосипа Броза, јер је стари неупотребљив. Нови стан треба да је у обезбеђеном подручју, далеко од четника и добровољаца.

ПРОДАЈЕМ своју савест сваком ономе, ко ми да више. Понуде на Савицу Косановића, министра, Лондон.

ХОЋУ да научим ћирилицу, јер сам због службе у крајевима где се пише и чита ћирилица. Учитељу дајем хонорар, стан и храну. Првенство има Сретен Вукосављевић, као стари учитељ.

Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија »Лучић«, Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772.

КЛАСИЧНИ ЦИТАТИ У МОДЕРНОМ РУХУ

ЧЕРЧИЛ, РУЗВЕЛТ, СТАЉИН (после Техерана):

— Кад ћемо нас три поново да се састанемо?...

(Шекспир, Макбет)

ШЕФ НАДЛЕШТВА (својим чиновницима): — Касно сте стигли, грофе Изолани, ал' сте ипак стигли.

(Шилер, Валенштајн)

СЛУШАЛАЦ РАДИО ЛОНДОНА: — Проучио сам и филозофију и право и све и сада сам паметан баш као и пре.

(Према Гетеу, Фауст)

ЦРНОБЕРЗИЈАНАЦ: — Ако хоћеш да будеш савршен, продај све и пођи са мном.

(Библија)

— Када ме је Драго молио за руку имао је сузе у очима.

— Сажалио се над самим собом.

Свако нађе своје прича

ТУЖНА ЈЕ НЕДЕЉА

Мир и побожну тишину у једној цркви београдског предграђа нарушиле су својим корацима четири особе. Три мушке и једна женска.

Жена је имала танке усне повучене надоле, са изразом чврсте одлучности и урођене јеткости. Халина коју је носила на себи и поред осам пута попуштаних шавова није никако могла да сакрије осмомесечни разлог тог попуштања.

То је била млада.

Човек који је ишао за њом имао је, иако у сред лета, црно усијано одело, црвену машну на плавој кошуљи и био је тако тужан. Тон безнадежности и тек стечене апатије лено је лежао на његовом изразу.

То је био младожења.

Друге две особе: углађене косе, солидних бркова, усијаних одела и знојави до зла бога.

Безначајна лица, невредна помена, али тек у овом случају, без њих се није могло.

То су кум и стари сват.

Једном једином речи, треба да се одржи једно немило венчање.

Из олтара се појавио свештеник.

Младожења оклева и несрећан је. Очи му тужно блуде по фрескама и траже један изванредан излаз. Не налазе га. Онда поново траже један начелан, али ни њега нема. Траже још нешто и нађу оштре очи младине. Корак по корак невољно и лено прилази. Уобичајена молитва с леве и десне стране олтара елиминисана је.

Младој се жури.

И први круг, погребни круг младићске слободе и ветропирства.

И други круг, неминовно расплињавање свих снова на путу ка свирепој стварности.

И... Прва сирена.

Тужна поворка је застала.

— Ево их опет, каже свештеник.

Млада је чврста и постојана. Сви њени мишићи напрегнути су и управљени на даље окретање. Свештеник није баш много вољан. Кум и стари сват дрхте и восак капље по њиховим оделима и ципелама.

У младожењи се рађа нешто генијално. И он то осећа, али још није потпуно свестан.

И... друга сирена, кукавна и претећа. Из даљине ритмичко понављање тешког тутња.

— Ту су, — каже свештеник.

Младини мишићи раде у истом смеру.

Кумово одело већ је било од воска. Стари сват има опрљен брк и мирише на чисту вуну.

— Шта да се ради? — упућује очајно питање кум.

Код младожење процес рађања генијалног је завршен. Сјај блештав и заслепљујући блиста из његових очију.

— Шта да радимо? — очајан је стари сват.

Тежак тутањ је изнад њихових глава.

— Бежи. — викнуо је младожења и појурио ка вратима.

Истог трепутка су кум и стари сват заглавили се на вратима. Младожења се хвата првих степеница. Ох, слобода и...

— Стој... стој. — вришти млада и треска ногом по каменом поду. — Стој док те ја нисам стигла!

Да је био у стању да логично размишља, младожења не би стао. Али логика није била његова карактерна врлина. Како ни пре осам месеци, тако ни данас. И пресечен оштрим гласом, младожења се укопао на четвртом степенику. По закону инерције, круна му пада са главе.

— Враћај се натраг, иначе...

И млада хвата гвоздену круну на својој глави.

— Али драга...

— Затвори и овамо — пишти љутито „драга".

— Али срце...

— Куш и пред олтар, — наређује „срце".

— Али ја мислим...

— Пре осам месеци требало је да мислиш...

И први пут логика никла је у њему.

Погнуо је главу и кренуо. „Да, требало је да мислим".

И ту је логика поново утрнула.

Сцена се продужава: Авиони су далеко, кум и стари сват прљави и покапани воском. Једном од њих нагорео брк. Млада у халини са осам пута попуштаним шавовима. Младожења врло тужан са тек стеченом апатијом на лицу.

„Тужна је недеља" свирали су цигани на свадби.

НАНО МАЛИ ПЕРИЦА ЗАМИШЉА:

...да Дирис дели месо »по глави«...

ДОБАР САВЕТ

— *Перо, добио сам на лозу!...*

— *Колико?*

— *Педесет хиљада...*

— *Браво! Ако новац хоћеш брзо да потрошиш, а ти у позоришном бифеу, например, поручи једну малину...*

Сачувај нас Боже!

...ваздушних напада.

...позоришних секретарица.

...дугих пауза у „Нон-стоп" биоскопу.

...скупоће у позоришном бифеу — и

...трамвајских станица и кондуктера...

ПРОМАШЕН РЕКОРД

— Моја жена има такву косу да јој она падне до колена кад је увече расплете.

— Није то ништа. Моја жена опет има такву косу да јој перчин падне на под кад га увече скине са главе.

Штампарска грешка или — није грешка?

Један оглас изашао је с овакним текстом:

За изгубљену ташту дајем добру награду. Изгубљена је у Пашићевој улици, црна је и већ мало олињала, али ми је важна њена садржина.

•

Површан читалац могао би да помисли, да се овде ради о некој штампарској грешки, па да није реч о »ташти« него о »ташни«. Али, ако се оглас пажљивије прочита, онда излази, да можда ипак није по среди никаква грешка, него се стварно ради о »ташти«. Јер награда се даје за изгубљену, а не нађену ташну-ташту. Да је реч о ташни давала би се награда за нађену. Црна може да буде и ташта, а исто тако и олињала. Чак и пре него ташна. А оно што се спомиње садржај, који је једини важан, биће да је ташта понела са собом неку парицу или нешто слично.

НЕ РАДИ СЕ О ЊЕМУ

Анка седи у парку са једним војником, који ју је нежно прихватио за руку.

— Реци, јеси ли пре две недеље могла и да замислиш, да ћеш данас да седиш овде у парку с једним војником?

— Дабоме.

— Како то? — зачуди се војник. — Па ти ме пре две недеље нисси још ни познавала.

— Тебе нисам, али сам познавала себе — рече Анка мирно.

— Помисли, Миро, доктор Перић ми је казао да имам класично лице. Шта се подразумева под »класичном«.

— Све што је старо.

ШОПЕНХАУЕР ПРИЗНАЈЕ ЖЕНСКЕ ВРЛИНЕ

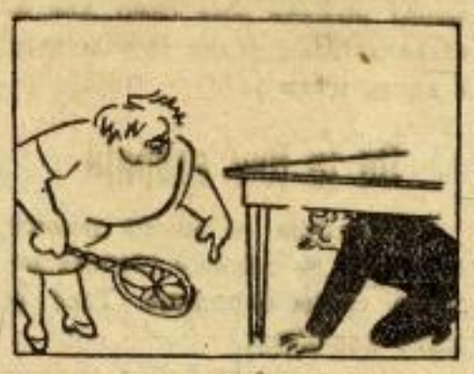
Шопенхауер био је познат као »женомрзац«. Нека млада дама хтела је једном да му да лекцију, па му рече:

— Међутим, признаћете да и мушкарци имају грешака.

Шопенхауер се насмеши:

— Али признаћете и ви, да и жене имају врлина.

ЈУНАЧИНА

— Сместа напоље, јеси ли чуо!

— Ја! Боже сачувај! Хоћу једном да ти покажем ко је газда у овој кући!

ПОЗОРИШТЕ

НОВО ОДЕЉЕЊЕ У УПРАВИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Управа Народног позоришта оснива ново одељење, метеролошко одељење, које има искључив задатак да прати временске прилике, па да се према томе подешавају претставе. Верује се, да ће дужност овог новог одељења бити веома тешка и — с обзиром на променљивост наше климе, готово немогућа па постоји и други предлог да се набави довољан број кишобрана за глумце, како се неби више поновила ситуација са претставе „Улични свирачи" у највећој досада дворани Народног позоришта у Брегалничкој улици, чију куполу претставља само небо, кад су глумци заклињали публику да одустане од приказивања даљих чинова, али публика никако није хтела да пристане. Дабоме, публика је лепо седела под кишобранима, а низ лица и леђа бедних „уличних свирача" слевала се хладна киша помешана са топлим знојем, што је, као што је познато, једна врло здрава мешавина.

— Зашто се биоскоп »Нонстоп« зове баш тако!

— Зато што никад не престаје...

— Чим не престаје!

— Са својим паузама од пола сата...

ПОРОДИЦА ЗЕЧЕВИЋ

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Писмо мале Ловице

Драги цика уледнице,

Данас цу да будем Клатак, јел не могу да писем. Боли ме. Не боле ме луке него ме боли позади. Мама каже да је То због татиног луцног лада. Мозда нецес плаво да лазумес па Да ти отволено кажем, боли ме тул посто Ме је тата избио и сада не могу да седим пако ми Је мама везала јастук. А све због ницега. Послали ме по Дилисово следовање сецела па се и опет показало да Дилис не Ваља. Ја путем нешто мало цалабљиву шецела посто ми то много плија. Тата је онда Лекао да сам појео цело једно следовање, а то он Не говоли истину. Плво, нисам толико, а длуго, једно следовање је моје па имам валда плаво да се послузим. Какви су то Лодитељи који би своје дете хтели да хлане па његов лацун. Тако Сам лекао и тати кад је скидао Кајис али сам због тога извукао јос висе. Извини ме дакле, драги цика уледнице и посаљи ми несто пала да ми буде лаксе у тој мојој невољи. А сада цу мало потлбуске да легнем јел не могу висе да стојим.

Вас Ловица

Искрен одговор

— Да ли сам изгледала узбуђена за време венчања!

— Да само док Пера није казао „да"!

ВИЦЕВИ

САМОУБИСТВО АЛЕКСАНДРА ДИМЕ

Александар Дима, чувени француски писац романа, посвађао се једном са једним младим француским политичарем и пале су толико тешке увреде, да је — према тадањем схватању — само дуел могао да оконча спор. Но како су и један и други били одлични стрелци, то су њихови секунданти предложили да не пуцају један у другога пошто је било готово сигурно, да би у том случају обојица остала у најмању руку тешко рањена, него да се двобој изврши на други начин. Требало је да бацају коцку, па онај, који изгуби да сам у себе пуца.

Нашли су се у стану једног од секунданата и бацили коцку. Дима је изгубио. Посве хладно он се опростио од друштва, пружио руку и свом противнику, дохватио пиштољ и отишао у суседну собу.

Сви су чекали са највећом напетошћу. Одједном одјекну пуцањ. Сви су скочили на ноге и потрчали у суседну собу. Пред њима је стајао Дима и са чуђењем гледао у пиштољ који се још димио.

— Замислите, господо, каква несрећа, — рекао је, — промашио сам!

ПРАКТИЧАН ЧОВЕК

— Ах, само кад бих пољубио ваша слатка уста...
— Не, не, то не можете ништа све док се не верим...
— Добро, онда ми јавите чим будете верени!

НА ОСМАТРАЧНИЦИ

— Пажња! На видику један конвој, нажалост, под заштитом разарача!

ДОБРА ИДЕЈА

Милица, која се недавно удала, показује својој тетки једно дрво у својој башти.

— Ово смо дрво заједнички засадили мој муж и ја, као успомену на нашу прву свађу.

— То је одлична идеја — рече тетка замишљено. — Да смо ја и теча исто тако поступали данас би већ имали лепу шумицу.

ЗАГОНЕТАН ПРЕДМЕТ

— Ти си бистра глава. Кажи ти мени ово: Има један предмет, који, ако ти затреба, па га немаш при руци, неће ти више никада затребати.

— Лудост! Такав предмет уопште не постоји!

— Како да не постоји? То ти је падобран.

ТАЧНО

Млади и уображени аутор дошао је до издавача:

— Јесте ли прочитали мој роман „Лудости младости" који сам вам послао? Шта мислите о њему?

Издавач се насмеши:

— Мислим, да — с обзиром на вашу младост — сам најбоље доказује тачност наслова.

ЖЖ

Професор: Господо, овде видите један врло редак екземплар лобање мадагаскарског гориле. У нашој држави има само две овакве лобање, једна је у музеју, а другу имам ја.

Он је још старији

Американци се много поносе, јако могу да докажу старост порекла своје породице. Тако се један хвалисао:

— Моји претци дошли су у Америку већ са Валтером Релеом.

— Није то ништа нарочито, — одмахнуо је други руком. — Један мој предак служио је као „чичероне" Колумбу кад се је овај искрцао у Америци.

ВИЦЕВИ причани маказама

ЈЕДНО КАО И ДРУГО

— Слушај, друже, ја сам у тешкој новчаној неприлици Можеш ли да ми позајмиш две хиљаде динара?

— Па ти носиш на прсту вредан прстен са бриљантом Зашто га не заложиш, па би одмах добио пара

— Е, извини али тај прстен је успомена од мог оца.

— Тако? А моје паре су опет успомена од мог оца.

— Шта те највише боли!
— Ноге, јер си села на њих.

ЛОПОВ ЛИН И РЕВНОСНИ ЖАЛИН

